

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 maja 2013 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.od pozwanej J. K.kwoty 2.056,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lutego 2015 r. oraz o zwrot kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego i innych kosztów.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż strona pozwana zawarła w dniu 21 maja 2009 r. z poprzednikiem prawnym powoda umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), na mocy której Bank postawił do dyspozycji strony pozwanej kwotę przyznanego limitu kredytowego, zaś strona pozwana zobowiązała się do spłaty zaciąganego kredytu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach precyzyjnie określonych w umowie. Strona pozwana skorzystała z przyznanego limitu kredytu kredytowego i otrzymała z tego tytułu środki pieniężne, w kwocie która na dzień cesji wierzytelności wynosiła 1.085,75 zł. Pomimo upływu terminu zapłaty należności zobowiązanie nie zostało uregulowane przez stronę pozwaną.

Pełnomocnik powodowego funduszu wskazał nadto, że (...) Bank (...) S.A.z siedzibą we W.na podstawie Umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. Wierzytelność przeszła na Cesjonariusza z dniem 30 czerwca 2014 r., co potwierdza Oświadczenie z dnia 22 lipca 2014 r., złożone przez Cedenta.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.podniósł, iż na podstawie powyższej Umowy przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. powód stał się wierzycielem strony pozwanej, zgodnie z art. 510 § 1 k.c. Na podstawie powyższej umowy powód nabył wierzytelność względem strony pozwanej w wysokości 1.973,54 zł, na która składają się: należność główna w wysokości 1.085,75 zł, odsetki umowne w wysokości 57,58 zł, odsetki karne w wysokości 735,03 zł i koszty w wysokości 95,18 zł.

Po przywołaniu regulacji z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe pełnomocnik powoda skonstatował, że wskazał, że umowy zawierane pomiędzy Bankiem a Nabywcą stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone w zakresie praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych, po czym wskazał, iż zadłużenie strony pozwanej wynosi według stanu na dzień sporządzenia niniejszego pozwu 2.056,44 zł, na którą składają się: należność główna w wysokości 1.085,75 zł, odsetki umowne w wysokości 57,58 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, odsetki karne w wysokości 735,03 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 95,18 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, oraz odsetki ustawowe od kapitału w wysokości 1.085,75 zł, naliczone przez powoda od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie – w wysokości 82,90 zł.

Dodał następnie, iż strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie spełniła na rzecz powoda świadczenia, wynikającego z umowy o przyznanie limitu kredytowego z dnia 21 maja 2009 r. o numerze (...). Dlatego w zaistniałym stanie faktycznym, wobec opóźnienia strony pozwanej w spełnieniu świadczenia i bezskutecznych prób jego ugodowego załatwienia, skierowanie roszczeń powoda na drogę sądową jest, w jego opinii, konieczne i uzasadnione.

Sąd Rejonowy L. Z.w L.VI Wydział Cywilny postanowieniem dnia 5 marca 2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze VI Nc-e (...), wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w S..

W odpowiedzi na pozew opatrzonej datą 12 maja 2015 r. pozwana J. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zgłaszając przy tym zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia.

W uzasadnieniu tego pisma pozwana podniosła, że w przedmiotowej sprawie roszczenie przedawniło się, a ona sama nigdy nie wyraziła zgody na zrzeczenie się przedawnienia, uznania roszczenia, ani nie dokonała innej czynności

prawnej przerywającej bieg przedawnienia. Wierzytelność objęta pozwem jest w całości przedawniona, w związku z czym zgodnie z art.117 § 2 k.c. powód nie może skutecznie domagać się jej zaspokojenia na drodze sądowej.

J. M. wskazała nadto, iż w jej ocenie powód w żaden sposób nie udowodnił, od jakiego dnia wierzytelność objęta pozwem stała się wymagalna; nie wskazał też, kiedy doszło do jej wypowiedzenia. W wyniku tego powód nie tylko uniemożliwił weryfikację prawidłowości wskazanej wysokości roszczenia (kwoty głównej, stawek, opłat), lecz nawet nie udowodnił, że w ogóle owo roszczenie posiada.

Z zasad logicznego myślenia oraz doświadczenia życiowego wynika, jak twierdziła dalej pozwana, że przedmiotowe zobowiązanie przedawniło się. W przypadku roszczeń o zapłatę z Karty Kredytowej zastosowanie znajdzie bowiem dwuletni termin przedawnienia. Wynika on z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych (tekst jednolity: Dz. U z 2012 r., poz. 1232) Zgodnie z nim roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem dwóch lat.

Po przywołaniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., (ICSK 243/08) J. M. nie zaprzeczyła, iż w niniejszej sprawie poprzedni wierzyciel – bank – wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i na jego podstawie podejmował czynności egzekucyjne; skonstatowała następnie, że gdyby postępowanie egzekucyjne było nadal prowadzone przez poprzedniego wierzyciela, wówczas przepisy dotyczące przerwania biegu przedawnienia, wynikające z art.123 § 1 k.c. miałyby zastosowanie, po czym, po przytoczeniu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 lipca 2013 r. (V ACa 389/13), wskazała, iż zgodnie z tymże wyrokiem zbycie wierzytelności, która jest objęta tytułem wykonawczym, jest równoznaczne z wygaśnięciem zobowiązania w rozumieniu art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. Chodzi tu o wygaśnięcie zobowiązania między wierzycielem, który uzyskał na swoją rzecz tytuł wykonawczy a dłużnikiem. W związku z tym, jak wskazuje sąd, wygaśnięcie tego zobowiązania ze wskazanej przyczyny nie odnosi żadnego skutku wobec nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, który nie będąc bankiem jest zmuszony do dochodzenia roszczeń z wynikających z nabytej wierzytelności na zasadach ogólnych.

Pozwana podniosła następnie, że zgodnie z orzecznictwem skoro na nabywcę nie przechodzi prawo posługiwania się bankowym tytułem egzekucyjnym, to nabywca nie może korzystać ze skutków egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego w zakresie np. przerwania biegu przedawnienia. Po zbyciu wierzytelności przez bank na rzecz podmiotu wyłączonego ze stosowania prawa bankowego, wierzytelność staje się, jak wywodziła dalej J. M., zobowiązaniem naturalnym, co skutkuje tym, że względem nabywcy termin przedawnienia nie zostaje przerwany. Skoro prawo bankowe stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu postępowania cywilnego, stosowanych w przypadku dochodzenia roszczeń w postępowaniu upominawczym, to w sytuacji, gdy bank korzysta z tej formy dochodzenia należności, wówczas po zbyciu wierzytelności, która wynika z bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzule wykonalności, należy stosować zasady ogólne odnośnie instytucji przedawnienia.

J. M. podniosła wreszcie, że w niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie udowodnił, od jakiego dnia wierzytelność objęta pozwem stała się wymagalna, nie wskazał, kiedy doszło do jej wypowiedzenia. Kolejne czynności wskazane przez powoda nie mogą, w opinii pozwanej, stanowić powodów przerwania biegu terminu przedawnienia, ponieważ są to następstwa wydania bankowego tytułu egzekucyjnego, a skoro bank posiada kompetencje do wystawienia i posługiwania się bankowym tytułem egzekucyjnym, to żadna inna instytucja nie może skorzystać z tego uprawnienia jako następcy z art. 788 k.p.c. (tylko w stosunku do banku istnieje możliwość przerwania biegu przedawnienia przez czynności wskazane przez powoda). Już konkludując pozwana wskazała, iż ponieważ powód wniósł pozew do sądu na zasadach ogólnych w roku 2015, a więc już po upływie terminu dwóch lat, przeto jego roszczenie przedawniło się.

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 r. podtrzymała stanowisko co do przedmiotu sporu, zaprezentowane w odpowiedzi na pozew; podniosła nadto zarzuty: nieudowodnienia istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem; braku legitymacji czynnej powoda; nieważności umowy kredytu (z ostrożności procesowej); braku przekazania przez bank powodce środków pieniężnych (z ostrożności procesowej); braku wymagalności roszczenia (z ostrożności procesowej).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 maja 2009 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z J. K. (która obecnie nosi nazwisko w brzmieniu (...)) Umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej FURORA.

Na wniosek posiadacza rachunku kredytowego bank przyznał limit kredytowy do kwoty 1 500.00 zł, dla korzystania z którego otworzył i prowadził rachunek kredytowy numerze (...) (stypulacja z § 1 tej umowy). Bank przedstawił nadto do dyspozycji posiadacza rachunku kredytowego kwotę limitu kredytowego po otrzymaniu podpisanej przez posiadacza Umowy o przyznanie limitu kredytowego (stypulacja z § 2 ust. 1 umowy), zaś po otrzymaniu podpisanej Umowy limitu bank umożliwił posiadaczowi rachunku kredytowego skorzystanie z przyznanego limitu bądź poprzez wypłaty realizowane jako transakcje na rachunku w formie przelewu bankowego, w rym w ramach opcji "Twoje rachunki", bądź też poprzez wypłaty gotówki w Placówkach Bankowych oraz Centrach Kredytowych (stypulacja z § 2 ust. 2 umowy).

Pozwana, w zamian za postawienia do jej dyspozycji kwoty przyznanego limitu, zobowiązała się do jego spłaty. Spłata limitu kredytowego następować miała w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez posiadacza rachunku kredytowego spłat na rachunek wskazany w § 1 umowy, których wysokość oraz termin miały być określone w wyciągu z rachunku generowanym każdego 17 dnia miesiąca i wysyłanym na adres korespondencyjny posiadacza rachunku kredytowego. Za dzień spłaty strony umowy uznały 24 dzień od daty generowania wyciągu. Wskazana na wyciągu wymagana spłata minimalna miała być sumą wszystkich rat wynikających z otwartych Planów Spłat Ratalnych oraz miesięcznej spłaty minimalnej z Planu Podstawowego. Kwota wymaganej minimalnej spłaty z Planu Podstawowego stanowić miała 5% kwoty wykorzystanego kapitału z Planu Podstawowego oraz należne Bankowi odsetki, opłaty, prowizje, w tym opłatę ubezpieczeniową (pod warunkiem przystąpienia do ubezpieczenia), nie mniej niż 30,00 zł (stypulacja z § 5 ust. 1 i 2 umowy).

W ust. 4 § 5 owej umowy jej strony postanowiły, że brak wymaganej spłaty minimalnej w terminie określonym na wyciągu powoduje naliczenie odsetek od kapitału przeterminowanego i będzie stanowić podstawę do wszczęcia działań interwencyjnych związanych z dochodzeniem spłaty zobowiązań. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego miała mieć charakter zmienny i być równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obowiązującej na dzień powstania zadłużenia przeterminowanego. Zmiana tej stopy miała następować w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (dowód: Umowa o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...) i umowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej FURORA, zawarta w dniu 21 maja 2009 r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a J. K. – k. 27-28).

Pozwana J. M. skorzystała z przyznanego limitu kredytu kredytowego i otrzymała z tego tytułu środki pieniężne (fakt niesporny; a nadto dowód: informacja o rachunku, wygenerowana na podstawie ksiąg rachunkowych (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – k. 112-116).

Pomimo upływu terminu zapłaty należności zobowiązanie to nie zostało przez stronę pozwaną uregulowane (fakt niesporny; a nadto dowód: informacja o rachunku, wygenerowana na podstawie ksiąg rachunkowych (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – k. 112-116).

W dniu 16 listopada 2010 r. wystawiony został przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzający, iż na dzień 16 listopada 2010 r. wymagalne zadłużenie dłużnika J. K. z tytułu Umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), zawartej w dniu 21 maja 2009 r., wynosiło 1.524,22 zł; składały się na nie: kwota 1.185,13 zł tytułem niespłaconego kapitału, powiększona o odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, które na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiły 20 % w stosunku rocznym. Dłużniczkę obciążały nadto dalsze odsetki – od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 1.524,22 zł, naliczane według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych, na podstawie art. 359 § 2¹ k.c. (tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu

lombardowego Narodowego Banku Polskiego; dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, wystawiony w dniu 16 listopada 2010 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – k. 117).

Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności powyższemu pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu złożył pierwotny wierzyciel, czyli (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem wydanym w dniu 3 sierpnia 2011 r. – w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Banku S.A. z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi J. K. o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (sygn. akt I Co (...)) – nadał powyższemu tytułowi klauzulę wykonalności – z tym z tym zastrzeżeniem, że egzekucja należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym będzie dopuszczalna w stosunku do J. K. do kwoty 40.000,00 zł (dowód: odpis tegoż postanowienia – k. 118).

Poprzedni wierzyciel, tj. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., wszczął na tej podstawie przeciwko pozwanej w roku 2012 postępowanie egzekucyjne. Jak wynika z przedłożonego przez powoda dowodu z dokumentu urzędowego, komornik umorzył postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 29 czerwca 2013 r. [dowód: postanowienie wydane przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. M. w dniu 29 czerwca 2013 r. – w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi J. K. o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego (sygn. akt Km (...)); k. 100]

Umową przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. powodowy fundusz nabył od następcy prawnego pierwotnego wierzyciela wierzytelność pieniężną przysługującą bankowi wobec pozwanej (dowód: Umowa przelewu wierzytelności, zawarta w dniu 27 czerwca 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. – k. 29-45; załącznik nr 5 do tej umowy – k. 44).

Wysokość zadłużenia pozwanej wobec powodowego funduszu na dzień 27 czerwca 2014 r. wynosiła kwotę 1.973,54 zł, na którą to kwotę składały się: należność główna w wysokości 1.085,75 zł, odsetki w wysokości 792,81 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, opłaty w wysokości 95,18 zł, naliczone również przez poprzednika prawnego (dowód: załącznik nr 5 do Umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. – k. 44; wyciąg z załącznika nr 5 do Umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 27 czerwca 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. – k. 111).

Wysokość zadłużenia pozwanej wobec powodowego funduszu na dzień wniesienia pozwu wynosiła kwotę 2.056,44 zł, na to kwotę którą składają się: należność główna w wysokości 1.085,75 zł, odsetki umowne w wysokości 57,58 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, odsetki karne w wysokości 735,03 zł, naliczone przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 95,18 zł (zadłużenie egzekucyjne), naliczone przez poprzednika prawnego powoda, oraz odsetki ustawowe od kapitału w wysokości 1.085,75 zł, naliczone przez powoda od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie – w wysokości 82,90 zł.

Pozwana do dnia obecnego nie spłaciła powyższej należności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętym z siedzibą w W. zasługiwało, w ocenie Sądu, na uwzględnienie.

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał bowiem, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z obowiązku wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje jej wobec pozwanej wymagalna wierzytelność w kwocie 2.056,44 zł.

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanej na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu wierzytelności nabytej przezeń na podstawie umowy cesji. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 1 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z przepisem art. 513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią, która wstępuje w miejsce cedenta. Umowa ta skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia.

W tym kontekście w pierwszym rzędzie należało poczynić – i to niezależnie od podniesionego przez J. M. w piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 r. zarzutu – ustalenia co do istnienia po stronie powodowego funduszu przymiotu legitymacji czynnej.

W sprawie pozostawało poza sporem, że pozwana zawarła w dniu 21 maja 2009 r. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. Umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej FURORA. Równie poza sporem pozostawał fakt, iż Umową przelewu wierzytelności z dnia 27 czerwca 2014 r. powodowy fundusz nabył od następcy prawnego pierwotnego wierzyciela – tj. od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. – wierzytelność pieniężną przysługującą (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wobec pozwanej (zob. argumentację co do przedmiotu sporu, przedstawioną przez pozwaną w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew).

Z załączonego przez (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. do pozwu odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców, powadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy, zawierającego informację co do danych zawartych pod numerem KRS (...) (według stanu na dzień 19 sierpnia 2014 r.), a nadto z powszechnie dostępnych informacji, wynika, że (...) Bank S.A. z siedzibą we W. prowadził na terenie Rzeczypospolitej Polskiej pod taką właśnie firmą działalność bankową do dnia 24 września 2011 r. W tym właśnie dniu dokonano rebrandingu nazwy banku na (...) Bank (...) S.A., w związku z należnością do grupy (...) [rebranding to zmiana percepcji marki poprzez zmianę elementów jej komunikacji, który najczęściej wiąże się ze zmianą nazwy przedsiębiorstwa lub produktu, wizerunku i/lub logo; zob.: wpisy dokonane pod pozycjami: 55 części ogólnej, pod liczbą porządkową 12 w Rubryce 4 (Informacje o statucie) Działu (...) i pod liczbą porządkową 1 w Rubryce 7 (Dane jedyne go akcjonariusza) Działu (...) odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców, powadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy, zawierającego informację co do danych zawartych pod numerami KRS: (...) – k. 48-55; Rzeczpospolita, „Nowe szyldy znanych banków”, 2011-09-22, s. 1].

Z wyłożonej wyżej przez Sąd istoty umowy przelewu i z ustaleń przedstawionych przez Sąd w poprzednim akapicie wynika zatem sposób niezbity, że (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. jest w niniejszym procesie – jako nabywca wierzytelności pieniężnej przysługującej (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wobec pozwanej – legitymowany czynnie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew tego pisma pozwana podniosła, że powodowy fundusz nie udowodnił zasadności i wysokości przysługującego wobec niej roszczenia i że owo roszczenie przedawniło się.

Oba zarzuty pozwanej nie znajdowały jednak, w ocenie Sądu, uzasadnienia w ustalonym wyżej przez Sąd stanie faktycznym niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 128 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone

pieczęcią banku, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych.

Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., wydanym w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 tej ustawy został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 – ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r. – ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym".

Zgodnie zatem z art. 95 ust. 1a Prawa bankowego urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

W świetle obu tych regulacji zauważyć należy, iż przedstawiony przez stronę powodową bankowy tytuł egzekucyjny – wystawiony w dniu 16 listopada 2010 r. przez (...) Bank S.A. z siedzibą we W., stwierdzający, iż na dzień 16 listopada 2010 r. wymagalne zadłużenie dłużnika J. K. z tytułu Umowy o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...), zawartej w dniu 21 maja 2009 r., wynosiło 1.524,22 zł – jest wyłącznie (i jednocześnie co najmniej) dokumentem prywatnym i jako taki, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726).

Zdaniem Sądu niezależnie od charakteru przedstawionego dokumentu dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na jego podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej nabywcy wierzytelności. Dokument prywatny stanowi bowiem pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych. Dlatego też Sąd uznał, w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.), treść przedłożonego przez powoda bankowego tytułu egzekucyjnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokonując analizy przedstawionych dokumentów, jak i odnosząc się do twierdzeń stron, Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczenia w nim zawartego ze stanem faktycznym.

Niemniej jednak abstrahując nawet od oceny możliwości potraktowania bankowego tytułu egzekucyjnego jako dokumentu urzędowego, mogącego następnie stanowić np.: podstawę do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego – co akurat w realiach analizowanego przypadku nie ma znaczenia, z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, OTK-A 2015/4/46, Dz.U.2015/559, w którym to wyroku Trybunał Konstytucyjny orzekł, po uprzednim ustaleniu, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, iż przepisy z art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. – nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego (o czym wyżej). Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną – pracownika (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

Natomiast dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym choćby w postaci dokumentów prywatnych, potwierdzających sporne zadłużenia. Powodowy fundusz przedstawił bowiem szczegółową historię wierzytelności, przedkładając przy tym dokumenty świadczące o istnieniu wierzytelności w dochodzonej przez powoda wysokości (zob. informację o rachunku, wygenerowaną na podstawie ksiąg rachunkowych (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – k. 112-116), zaś dane ujęte w wyciągu z załącznika do umowy cesji obrazowały obok kwoty zakupionego przez powoda kapitału kredytowego także inne części składowe zadłużenia oraz wszelkie dane identyfikujące dłużnika. Powód załączył do akt niniejszej sprawy całą dokumentację, jaką uzyskał od swojego poprzednika prawnego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., w szczególności:

Umowę o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...)i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej FURORA, zawartą w dniu 21 maja 2009 r. pomiędzy (...) Bank S.A.z siedzibą we W.a J. K.(która obecnie nosi nazwisko w brzmieniu (...)), informację o rachunku, wygenerowaną na podstawie ksiąg rachunkowych (...) Bank S.A.z siedzibą we W.– k. 112-116), bankowy tytuł egzekucyjnym, wystawiony w dniu 16 listopada 2010 r. przez (...) Bank S.A.z siedzibą we W., postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 3 sierpnia 2011 r. – w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Banku S.A.z siedzibą we W.przeciwko dłużnikowi J. K.o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (sygn. akt I Co (...)), czy też Umowę przelewu wierzytelności, zawartą w dniu 27 czerwca 2014 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A.z siedzibą we W.a (...)Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W.(k. 29-45) i załącznik nr 5 do tej umowy (k. 44).

Wobec złożenia przez stronę powodową odpisu umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie było żadnych podstaw do tego, aby podważać skuteczność umowy cesji wierzytelności, jak i jej wysokość, albowiem zarówno przedłożona Umowa o przyznanie limitu kredytowego o numerze (...) i umowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej FURORA umowa kredytu, jak i Umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do niej są dowodami wiarygodnymi i w pełni dokumentującymi powyższe dane.

Przelew wierzytelności wynikającej z umowy kredytu jest dopuszczalny. Takiego przelewu nie wyłącza żaden przepis ustawy, nie jest też on sprzeczny z właściwością stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r., IV CSK 422/10, LEX nr 1129145).

Jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (tak z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 maja 2010 r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul.SN 2010/9/10, M.Pr.Bank. 2011/5/12-15).

Z kolei pozwana nie zdołała, w opinii Sądu, skutecznie owych dokumentów prywatnych zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tych dokumentów. Nie wykazała bowiem, że faktycznie spłaciła w całości bądź w części zaciągnięty kredyt odnawialny, udzielony w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez (...) Banku S.A.z siedzibą we W.i (...) Bank Polska S.A. z siedzibą we W., a następnie przez powodowy fundusz zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwana nie podjęła w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej (poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty rzeczzonego zadłużenia), co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanych skutku.

„Jak zasadnie wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2005 r., III SA/WA 1052/2005 (LexPolonica nr 385772) nie ma żadnych przeszkód prawnych, by dopuszczalne saldo debetowe mogło być uznane za pożyczkę. Bank podpisuje z klientem umowę, mocą której klient może składać dyspozycje powodujące powstanie dopuszczalnego salda debetowego, określone są w niej warunki, jakie winny być spełnione, by możliwe było składanie takich dyspozycji oraz wysokość dopuszczalnego salda debetowego. Oferowanie klientom przez bank usług jako jeden produkt obejmujący rachunek bankowy i kredyt lub pożyczka w tym rachunku jest często stosowaną praktyką bankową. Z istoty umowy rachunku bankowego, zdefiniowanej w art. 725 Kodeksu cywilnego i nast. wynika, że posiadacz rachunku bankowego może domagać się od banku zwrotu środków lub przeprowadzenia określonych rozliczeń pieniężnych tylko w granicach środków wcześniej zgromadzonych na rachunku. Essentialia negotii umowy rachunku bankowego nie przewiduje zatem możliwości powstania na rzecz posiadacza rachunku salda ujemnego i zakłada jedynie saldo dodatnie lub zerowe. Tym samym usługi tego rodzaju nie tworzą nowej kategorii czynności banku a umowy, na podstawie których są świadczone, nie są odrębną kategorią umów zawieranych w obrocie bankowym. Usługi te łączą jedynie w sobie różne czynności banku, które mogą być wykonywane na podstawie umów rachunku bankowego oraz kredytu lub pożyczki pieniężnej, a także jeszcze innych umów powiązanych ze sobą. Umowy takie mogą być zawarte jednocześnie i sporządzone na jednym dokumencie, mogą też być zawierane w formie zmiany umowy podstawowej, której postanowienia są uzupełniane. Może być też stosowane rozwiązanie, iż poszczególne rodzaje umów zawierane są w ramach odrębnych czynności, z tym że umowy te są ze sobą ściśle i

bezpośrednio powiązane odpowiednimi klauzulami. W każdym z tych przypadków mamy do czynienia z odrębnymi umowami rachunku bankowego oraz umowy kredytu lub pożyczki pieniężnej i ewentualnie inną jeszcze umową.” (tak Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 21 marca 2011 r., III Ca 1498/10, LEX nr 1713749; zob. też w wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 sierpnia 2005 r., III SA/WA 1052/2005, LEX nr 177325).

Sąd w składzie niniejszym w pełni ów pogląd podziela.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne – czego pozwana nie uczyniła (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r., I ACa 174/14, LEX nr 1506240).

Bezasadny był również zarzut pozwanej, iż zgodnie z art. 731 k.c. termin przedawnienia roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi wobec niej wynosi 2 lata albowiem, dochodzone w niniejszym procesie przez powoda roszczenie wynika ze stosunku pożyczki [lub umowy kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, lub też ewentualnie innej jeszcze umowy (nienazwanej)].

Pozwana twierdziła przy tym, że termin przedawnienia roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi wobec niej powinien być ustalony wedle porządku prawnego przewidzianego przez przepisy szczególne do regulacji z art. 117 k.p.c. i z art. 118 k.c., a w szczególności przez przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych [(tekst jednolity: Dz.U. z 2012, poz. 1232); uchylonej przez art. 38 ustawy z dnia z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1036)], która w art. 6 stanowiła, iż roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Elektronicznym instrumentem płatniczym jest każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych).

Tymczasem umowa, jaką zawarła pozwana z (...) Banku S.A. z siedzibą we W., była w istocie umową o udzielenie kredytu odnawialnego, nie zawierającą żadnych stypulacji symptomatycznych dla umowy o elektroniczny instrument płatniczy.

Kredyt odnawialny (kredyt rewolwingowy, ang. revolving credit) jest to kredyt w ramach rachunku bieżącego lub konta osobistego. W umowie kredytowej zawarty jest dopuszczalny limit kredytu i termin, w którym można go wykorzystywać. Wypłata środków z rachunku powyżej aktualnego salda powoduje automatyczne zaciągnięcie kredytu. Każda spłata całości lub części zaciągniętego kredytu powoduje odnowienie wielkości potencjalnego kredytu do dopuszczalnego w umowie salda.

Kredyt odnawialny może być wielokrotnie wykorzystywany w całości lub części w terminie zawartym w umowie.

O poprawności zaprezentowanej wyżej przez Sąd konstatacji, iż zawarta przez poprzednika prawnego powodowego funduszu i J. M. umowa nie podlegała regulacjom ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, lecz że jest jednym z rodzajów kredytu konsumenckiego, świadczy nadto przepis z art. 3 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu. Ogólne terminy przedawnienia roszczeń zawarte zostały w treści art. 118 k.c., zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi lat

dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Ponieważ umowa kredytu zawarta została przez pozwaną z bankiem, przeto należność z niej wynikająca ma charakter świadczenia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą przez bank i przedawnia się z upływem lat trzech.

Om poprawności tej konstatacji przesądza nadto pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2008 r. (II CSK 212/08, M.Prawn. 2009/12/671-673, Biul.SN 2009/1/11, OSNC-ZD 2009/3/60) – wedle którego „Roszczenia banku z umowy kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 k.c.)”; i ten pogląd Sąd w składzie niniejszym w pełni akceptuje.

Stosownie do art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zgodnie zaś z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie co do nie biegnie na nowo dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (a więc rozpoczyna swój bieg na nowo w chwili zakończenia postępowania).

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił terminu wypowiedzenia umowy, a co za tym idzie również początkowej daty wymagalności roszczenia. Z uwagi jednak na zawarcie umowy o przyznanie limitu kredytowego w dniu 25 maja 2009 r. niewątpliwym jest, iż wskazany wyżej trzyletni termin przedawnienia nie upłynął przed dniem 29 lipca 2011 r. Jednocześnie za słuszny Sąd uznał utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pozasądowemu tytułowi wykonawczemu, jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny, przerywa bieg przedawnienia (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, OSP 2007/9/106, Wokanda 2004/10/1, Wokanda 2004/3/2, Biul.SN 2004/1/7, Pr.Bankowe 2004/12/7, M.Prawn. 2004/22/1045; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, LEX nr 284135; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 565/12, LEX nr 1246853). Z wnioskiem takim pierwotny wierzyciel – z (...) Bank S.A.z siedzibą we W.– wystąpił w dniu 29 lipca 2011 r. (zob. akta sprawy z wniosku wierzyciela (...) Banku S.A.z siedzibą we W.przeciwko dłużnikowi J. K.o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności – sygn. akt I Co (...)), a więc bez wątplenia przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd przychylił się także do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z 10 października 2003 r. (II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Pr.Spółek 2004/6/59), zgodnie z którym także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia. Taki wniosek złożył poprzedni wierzyciel, tj. (...) Bank (...) S.A.z siedzibą we W.(w roku 2012), i na tej podstawie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. M. M.wszczął postępowanie egzekucyjne w stosunku do pozwanej. Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji, komornik umorzył postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 29 czerwca 2013 r. i od tego dnia na nowo rozpoczął swój bieg termin przedawnienia (art. 124 § 2 k.c.). W niniejszej sprawie roszczenie uległoby więc przedawnieniu w dniu 29 czerwca 2016 r. Skoro więc powód wniósł pozew dnia 25 lutego 2015 r., to uczynił to przed upływem terminu trzyletniego przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko bank do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Żaden inny podmiot takiej klauzuli nie może na siebie uzyskać, ani z niej skorzystać. W przypadku nabycia wierzytelności banku przez podmiot niemający takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Dlatego też w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności konieczne jest wystąpienie przez niego z pozwem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w również w utrwalonym orzecznictwie (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r., III CZP 4/09, OSNC 2010/1/2, Prok.i Pr.-wkł. 2010/7-8/48, Biul.SN 2009/3/6; uchwałę Sądu Najwyższego z

dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98, Biul.SN 2004/4/4, Pr.Bankowe 2004/12/17, M.Prawn. 2005/6/310, M.Prawn. 2004/15/720, a nadto powołany przez pozwaną w odpowiedzi na pozew wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 lipca 2013 r., V ACa 389/13, LEX nr 1388810).

Z tej właśnie przyczyny podniesiona przez J. M. w odpowiedzi na pozew argumentacja – w kontekście uzasadnienia zgłoszonego zarzutu przedawnienia i oparta na poglądzie wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w powołanym przez Sąd wyroku z dnia 24 lipca 2013 r. (V ACa 389/13) – nie może odnieść oczekiwanego przez pozwaną skutku, gdyż ten wyrok zapadł na kanwie zupełnie odmiennego stanu faktycznego.

Sąd pominął twierdzenia przedstawione przez pozwaną w piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 r. – jako spóźnione (art. 217 § 2 k.p.c.).

Pozwana powinna, w opinii Sądu, powołać je już w odpowiedzi na pozew (art. 207 § 6 k.p.c.) i jednocześnie nie uprawdopodobniła, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

O treści art. 162, 207, 217, 229 i 230 k.p.c. pozwana została przez Sąd pouczona w piśmie sądowym z dnia 6 maja 2015 r. (k. 72), doręczonym jej w dniu 9 maja 2015 r.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

Od dochodzonej pozew kwoty Sąd zasądził ponadto od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe – od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu, do dnia zapłaty (a zatem zgodnie z wnioskiem powoda). Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 482 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c.. Zgodnie z treścią powołanych przepisów, w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wierzytelność przysługująca powodowi jest co prawda oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, to jednakże wierzyciel nie żądał odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zawartego w punkcie II sentencji wyroku, była zawarta w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda kwotę 700,00 zł składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa stała od pozwu w kwocie 100,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego adwokatem w kwocie 600,00 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).

Oddaleniu podległ natomiast, w punkcie III sentencji wyroku, wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej innych kosztów – opłaty manipulacyjnej od dostawy usług płatności w wysokości 0,78 zł.

Ów wniosek podlegał oddaleniu, gdyż powodowy fundusz nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście taką opłatę poniósł.

Nie można bowiem przy orzekaniu o kosztach procesu tracić z pola widzenia tego, że istotą zasady odpowiedzialności za koszty procesu, sformułowanej w art. 98 § 1 k.p.c., jest zwrot przez stronę przegrywającą przeciwnikowi procesowemu jedynie rzeczywiście poniesionych kosztów, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła. Innymi słowy: nieuiszczone koszty sądowe nie są elementem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CZ 129/10, LEX nr 1102844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 84/12, LEX nr 1341657)._